

ADRIÀ AGUACIL

COLÒNIES SOBRENATURALS

animallibres

1

—Segur que hi vols anar, de colònies? —va preguntar el Bernat al seu fill. Eren dins el cotxe i estaven a punt d'arribar al pàrquing del Parc Catalunya de Sabadell.

—Sí —va respondre-li el Pau, secament, sense mirar-lo a la cara. Va tirar els mocs amunt. El pare el va observar només un segon, perquè havia d'estar pendent de la carretera. Es va adonar que encara tenia els ulls vermells.

—Estàs bé, mini Spock?

—Que sí. I no em diguis així.

—Vaja. Ja no t'agrada?

—No. T'ho he dit mil cops.

L'adolescent estava canviant la veu i li va sortir un gall.

–Ui! Què ha estat això, mini Spock? Hi ha interferències a la ràdio espacial?

–Va, calla, papa...

El Bernat li va remenar els cabells amb una mà, mentre amb l'altra girava el volant. Ells dos i la mare eren molt fans de *Star Trek*. Quan el Pau era més petit, cada dissabte miraven episodis o pel·lis de la franquícia.

El pàrquing, obert a l'aire lliure, estava ple de cotxes i de pares i nois amb maletes. En un extrem hi havia dos autocars amb les portes obertes. El Bernat va aparcar en una plaça buida, va sortir i va ajudar el Pau a treure la maleta. Va somriure en advertir que en poc més d'un any seria igual d'alt que ell. En realitat, ja no necessitava ajuda per carregar l'equipatge.

–No cal que m'acompanyis fins a l'autocar –li va indicar el noi.

–Per què? Volia aprofitar per saludar les mares de la Gemma.

–Ja les veuràs un altre dia. Mentre estem fora podeu fer cafetons i visitar museus i anar al cine a veure drames avorridíssims i tot això que tant us agrada.

–La rebel·lió adolescent ha esclatat avui. Oficialment.

El Pau va posar els ulls en blanc. El pare va aixecar les mans, fent que sí amb el cap, resignat.

–D'acord, d'acord. Em rendeixo! –I va entrar al cotxe.

El Pau es va ajustar la motxilla a l'esquena, va agafar la maleta i es va dirigir cap a la part inferior del pàrquing. Pel camí trepitjava les fulles que la tardor arrabassava als arbres per encatificar els carrers. Algunes s'enganxaven a les rodes de la maleta, que s'encallava i no avançava fins que el noi no les treia amb la vamba.

A l'institut del Pau sempre organitzaven unes colònies de tres dies a finals d'octubre. A cada curs li tocava anar a una casa diferent. Ell feia segon d'ESO i ja havia participat un cop en la sortida. Aquest any els portarien a la Carral, una masia a prop de Solsona.

El Pau va deixar l'equipatge dins el maleter de l'autocar de l'A, que estava a punt de rebentar. Les maletes s'amuntegaven i formaven una arquitectura grotesca, com un castell de cartes del revés que feia témer que el vehicle bolcaria en arrencar.

El mini Spock va ser dels últims a afegir-se a la cua per entrar a l'autocar.

–*Hello, Paul* –el va saludar la professora d'anglès. Duia un full amb la llista dels alumnes i un boli. Va ratllar-ne el nom—. Arribes tard, eh?

El Pau la va ignorar. Què volia, que l'aplaudís per dir una cosa evident? Que li donés un premi per descobrir que el cel és blau?

A les colònies, a banda de les classes A i B, també hi anirien les tutores i la Miss Teacher. Es deia Marian i passava dels cinquanta, però li encantava

que l'anomenessin d'aquella manera. La feia sentir més jove.

Una vegada al passadís de l'autocar, el Pau va veure dues mans que el saludaven des d'uns seients del final.

–Vine!

–T'hem guardat lloc!

Eren la Laila i la Gemma, les seves millors amigues. Des de primària que tots tres anaven a la mateixa classe. Elles s'escarxofaven en dos seients conjunts i havien reservat els del costat, un per al noi i l'altre per deixar-hi les bosses. Quan marxaven d'excursió s'alternaven el seient solitari, i avui li tocava a ell. Va asseure-s'hi sense obrir la boca. Les noies li van veure llàgrimes seques a les galtes. La Gemma va intercanviar una mirada silenciosa amb la Laila i totes dues van assentir.

–Pau, pots seure amb la Laila, si vols –va dir la primera–. Així no estàs sol.

El noi li va somriure amb les celles afligides.

–Tranqui, no cal. Estic bé aquí.

La Gemma va tornar a mirar la Laila i va arrufar el front. Cap d'elles no li va preguntar què li passava. Li veien els ulls vidriosos i restes de llàgrimes molt sovint. De vegades es posava a plorar al mig de la classe, tot d'una, sense fer soroll ni cridar l'atenció. I si algú li preguntava si estava bé, que què li passava, s'enfadava i clavava mocs, perquè en realitat tothom

sabia que no estava gens bé, tothom sabia per què plorava. La Laila i la Gemma, per descomptat, eren les que en sabien més, de l'assumpte.

La mare del Pau feia mesos que estava malalta. Patia una malaltia molt poc comuna, estranyíssima i amb un nom gairebé impronunciable. Encara no n'existia cap cura. Per a ella, el temps anava massa ràpid i la medicina, massa lenta, i cada dia s'apagava més i més.

Fora de casa, ell no en parlava amb ningú. S'ho guardava. Per desconnectar, per fer veure que allò no passava. Dir-ho en veu alta a l'insti, o sentir que algun amic seu ho deia, ho feia més real. Si no treia el tema, era com si la malaltia tan sols existís dins de casa.

L'autocar va arrencar, i la Gemma, xerraire de naixement, els va començar a explicar tot el que sabia de la Carral. Gràcies a les seves mares, que eren historiadores, els podia sorprendre amb mil curiositats i anècdotes, la majoria de l'edat mitjana, l'època que més les apassionava. Quan viatjaven amb la seva filla i els feien visites guiades, corregien els guies i la Gemma cremava de vergonya. Ara, de fet, havien començat a escriure una novel·la juntes sobre un rei del segle XIII.

—Sabíeu que la casa de colònies on anem està construïda sobre les ruïnes d'un castell?

El Pau i la Laila van fer que no amb el cap.

—El castell de Riner, concretament. Dues parets de la masia eren de l'edifici medieval. O sigui que

conserven les pedres i els merlets originals, gastadísimos després de tants segles. Al castell hi vivien els vescomtes de Cardona.

—Què era un vescomte? —li va preguntar el Pau, amb veu ronca. La Gemma va alçar una mica el cap, somrient, satisfeta d'acumular, com de costum, més coneixement que la majoria d'adolescents.

—Un noble de l'edat mitjana. Era com un comte, però amb menys terres. Els vescomtes de Cardona controlaven uns quants castells: el de Solsona i el d'Arbeca, per exemple. Al de Riner, hi van viure fins al 1225. Segons la llegenda, aquell any, mentre celebraven un banquet, se'ls va presentar una bruixa que va fer volar pels aires la fortalesa amb màgia negra. El vescomte i la vescomtessa, el seu alquimista privat i la resta de persones que vivien amb ells van haver de fugir comes ajudeu-me. I no hi van tornar mai més. Tenien massa por. De fet, tothom que vivia per la zona també va marxar. Després d'això, van començar a circular tot tipus de llegendes i supersticions sobre el castell. Al cap de sis-cents anys, uns pagesos van aprofitar que ningú no volia les terres per llaurar-les i instal·lar-s'hi, i van construir una masia a partir de les ruïnes. I vet aquí la Carral. El propietari actual, descendent d'aquella família de camperols, continua vivint a la casa i cultivant els camps.

La història, les dates, les ruïnes, tot allò estava molt bé, sí, però el que més apassionava la Gemma

era la bruixa llegendària. Era fan dels llibres sobre màgia i, per més que s'acostés als catorze anys, continuava creient, com quan era una nena petita, que algun dia coneixeria una fetillera o algú amb poders especials que li confirmaria: «Tot el que has llegit és real. Benvinguda al nostre món: t'estàvem esperant».

Al capdavant, era molt més divertit estudiar a Hogwarts –o conservar l'esperança que algun dia li arribaria la carta d'admissió a l'Escola de Bruixeria– que aguantar la tortura de les classes de l'insti. Perquè la Gemma treia molt bones notes i no podia evitar preocupar-se per no baixar mai del nou, però això no impedia que es pansís hora rere hora a l'aula.

–Xapa la boca, setciències! –li va cridar el Pino, que se li asseia al darrere–. Que estem de colònies, no a classe de socials!

La Gemma va continuar parlant amb els seus amics. L'Àlex Pino acostumava a esclatar amb sortides per l'estil i era millor no enfrontar-s'hi, o la cosa podia acabar com el rosari de l'aurora.

En realitat, la Gemma estava obsessionada amb les notes per por del que esperaven d'ella a casa, no tant perquè li interessessin les parts de la cèl·lula i les equacions de segon grau. Les seves mares eren molt exigents i, com que era filla única, li anaven al darrere perquè s'apliqués. El Pau també era fill únic, però no el pressionaven tant perquè brillés amb excel·lents impecables. Quan els profes repartien els exàmens

corregits a classe, el Pino es reia de la Gemma perquè la veia nerviosa. Un cop tenia l'examen a les mans, se li acostava per comprovar què havia tret, i mastegava: «Aviam el deu?! A veure el deu?! T'has passat totes les tardes tancada a casa estudiant els egipcis?». Ella s'enganxava el full contra el pit, li demanava que la deixés en pau, i ell insistia amb un «De tant empollar-los et convertiràs en una mòmia, eh? Em sembla que ja tens la cara una mica podrida...».

Esclar que ell li podia dir de tot, però si ella li tornava una cleca, el Pino envermellia de ràbia i ho explicava indignat a la tutora o al seu grupet, perquè al pati perseguissin la Gemma llençant-li trossos de xoriço. En termes medievals allò volia dir que no ocupaven la mateixa posició a la piràmide feudal de l'institut.

—A mi m'ha arribat una llegenda diferent sobre la Carral —va informar la Laila al Pau i la Gemma—. Una de terror de les que m'agraden.

El nom «Laila» significa «nit» en àrab. Li esqueia d'allò més, perquè no havia tingut mai por de la foscor.

—El meu germà gran —els va explicar— ha estat uns quants cops en aquesta casa. M'ha explicat la història del Genís, un nen que, fa temps, mentre era de colònies allà, es va despertar a mitjanit, va veure un fantasma i se li'n va anar l'olla. Es va tornar tan boig que el van haver de tancar al pis de dalt de tot a

pany i forrellat. I encara hi és. Hi viu des de fa anys. No el deixen anar perquè no el poden controlar. Ell tampoc no es pot controlar. Li passen el menjar a través d'una porteta minúscula de la paret. Les finestres de la seva habitació estan tancades amb clau i tenen les persianes completament abaixades, però, tot i així, el meu germà m'ha dit que a les nits el sentia cridar. Udolar, més aviat. A vegades, quan li ventilen l'habitació, aprofita per escapar-se. O sigui, que els nens que estan aleshores a la Carral se'l troben vagant pel bosc, amb uns ulls negres com bassals de tinta, repetint que busca els seus pares i pensant-se que encara té vuit anys, tot i que en té uns trenta i és calb perquè s'ha arrencat tots els cabells. El meu germà jura que el va veure un cop.

El Pau es va remoure al seient, intentant amagar que estava cagat de por. La Gemma va esclafir a riure.

–Tia, Laila, això no pot ser veritat! Com vols que hi hagi un boig tancat a la Carral? Viuria en un hospital psiquiàtric o alguna cosa així, però no en una casa de colònies. A més, per què expliques tota l'estona contes de terror i de sang? No pots pensar en altres coses? En històries alegres com les de *Love Actually*, o jo què sé...

–Prefereixo els llibres sobre fantasmes sense cara i zombis menjafetges abans que les pel·lis romàntiques supercursis i superensucrades. Quan vaig al cine i veig una parelleta que balla i es fa petons, amb una

vida perfecta i un final feliç, em passa això... –Va fer veure que vomitava.

El Pau, embadalit davant el paisatge que desfilava per la finestra, va desconnectar de la conversa. Mentrestant, s'acaronava les cuixes amb les mans, de manera inconscient, fins que es va palpar els clips que duia a la butxaca. Se'ls va treure per mostrar-los a la Laila i la Gemma.

–Sabeu què? Els clips em persegueixen. Me n'he trobat tres seguits al carrer, en sortir de casa. Em passa cada dia.

Les noies se'l miraven amb les celles arquejades.

–Els afegiràs a la teva col·lecció, no? –va preguntar la Laila.

–Òbviament.

El Pau feia temps que col·leccionava taps, clauers, *souvenirs*, clips i tota mena d'objectes aleatoris que es trobava. Els guardava a casa, en una caixa amb diferents compartiments per classificar-los. A la col·lecció li deia «El meu llegat». A les seves amigues els semblava, sense cap dubte, una pèrdua de temps ben estranya, però cadascun d'ells era estrany a la seva manera.

I ja que estaven parlant de coses de *friquis*, el Pau va treure una revista d'*OvniCAT* de la motxilla. El número d'aquell mes. De moment, l'havia llegit fins a la meitat. Va ensenyar a la Laila i la Gemma un article amb un titular que es plantejava:

HI HA VIDA A L'O-982, EL NOU PLANETA DESCOBERT PER LA NASA?

—Sabeu que la Xina està preparant una missió especial a Mart? —va començar el noi—. Mireu, ho diuen aquí. I també expliquen que la NASA ha trobat un nou planeta a la Via Làctia. Se sospita que és habitable i que hi pot haver vida. Els astrònoms l'han batejat com a O-982. Que sonso, no? Jo li hauria posat Vulcà o un altre nom més guai. Vull dir que «visitar el planeta O-982» no em sona gens divertit per a unes vacances, sabeu? I si hi viu penya, segur que s'ofenen i ens exterminen per haver-los posat aquesta caca de nom. Si els àliens descobrissin la Terra i li possessin R-123 o T-456, jo, personalment, m'enfadaria...

—Ves al gra! —el va tallar la Laila—. Que t'enrotlles com una persiana! —Després li va saber greu haver sigut tan desagradable, però, si no l'hagués interromput, hauria continuat divagant la resta del viatge—. Què diu, l'article?

El Pau li va respondre abaixant el to, perquè va recordar que el Pino estava darrere seu i més d'un cop li havia deixat anar que era un desgraciat i que fotia pena anant amunt i avall amb les revistes de ciència. No li venia de gust que li clavés un moc, com a la Gemma.

—Els de la NASA estan investigant l'atmosfera i els materials del planeta. Els primers informes confirmen

que són aptes per a la vida. Han creat imatges digitalment per donar-nos una idea de quina pinta té.

Va allargar l'*OvniCAT* a les noies. L'O-982 era com una mena de Terra. S'assemblava al Pandora d'*Avatar*. Al Pau li encantaven els planetes, les estrelles i l'univers. De petit, mentre els altres nens organitzaven batalles campals contra els germans, ell passava les hores devorant documentals del sistema solar. Abans que la seva mare es posés malalta, ella i el pare solien portar-lo a l'observatori de Sabadell, perquè al·lucinés amb els astres.

—Abans dèieu no sé què de fantasmes—va dir fent ballar les celles—. Creieu també en els extraterrestres?

—Ni de conya—li va contestar la Laila—. Si existissin, ja fa temps que ens n'hauríem adonat. Faria segles que haurien arribat a la Terra.

—O sigui—va dir la Gemma a la Laila—, que t'empasses la historieta del Genís i el fantasma, però dels àliens, no en vols sentir parlar?

—És diferent, tia. El meu germà va veure el Genís. M'ho va jurar. Aquesta nit, si el busquem, el trobarem. M'hi jugo el que vulgueu. Ai, quines ganes!

—Jo no sé si hi crec, en els àliens—va dir la Gemma, farta del tema del Genís—. Potser sí. L'univers és enorme, no? Segur que existeixen en algun lloc, encara que sigui supermegaultrallunyà.

—Si viuen a milions d'anys llum d'aquí—li va seguir el fil el Pau—, és poc probable que ens els trobem.

De fet, l'O-982 és a vuit-cents anys llum de la Terra, de manera que, fins i tot viatjant a la velocitat de la llum, trigariem vuit segles a aterrar-hi. De moment, anar-hi és impossible.

Com que no paraven de xerrar, el viatge els va passar volant i aviat, a través de la finestra, van veure la Carral, que s'erigia sobre una elevació del terreny. El cel ennuvolat coronava la casa. Era gran: tenia planta baixa i tres pisos. Tal com havia avançat la Gemma, dues parets eren del castell. Es notava molt pel tipus de pedra: gruixuda, grossa, vella i esgroguïda. Hi havia parts dels merlets que lluien unes esquerdes ben amples.

Al llindar de la porta principal, la més alta i ampla, de fusta castigada per la humitat, un vell geperut d'uns setanta anys esperava els nois.

Era el propietari.